

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 16Co/117/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123439374
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Daniela Drnáková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6123439374.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Daniely Drnákovej a sudcov JUDr. Romana Majerského a JUDr. Ivany Štíftovej, v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455, proti žalovanej: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenej: Advokátska kancelária Legal Cases s.r.o., Alžbetínske námestie 328, Dunajská Streda, IČO: 36 720 097, o zaplatenie 446,17 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV č. k. 53C/29/2024-71, zo dňa 17.7.2024, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.
- II. Žalobcovi priznáva proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 446,17 eura spolu s úrokom z omeškania 9,25 % ročne zo sumy 446,17 eura od 18.8.2023 do zaplatenia a žalobcovi proti žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní a následne postúpenou súdu prvej inštancie dňa 23.2.2024, domáhal zaplatenia 446,17 eura s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne zo sumy 446,17 eura od 18.8.2023 do zaplatenia.

2. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 8.5.2023 došlo v Kysuckom Novom Meste k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle, ktorého držiteľom v čase dopravnej nehody bol A. K., H.. XX.X.XXXX, L. XXXX/XX, E. H. Z. (ďalej len „poškodený“). K vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. Poškodený nechal poškodené motorové vozidlo za účelom vykonania jeho opravy odviezť do autoservisu, na čo bezprostredne nadväzovalo uzavretie Zmluvy o nájme dopravného prostriedku č. 539/2023 zo dňa 12.5.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému náhradné motorové vozidlo. Nájom náhradného vozidla trval od 12.5.2023 do 23.6.2023, po dobu zotrvania poškodeného vozidla v autoservise, kde sa nachádzalo aj ku dňu 23.6.2023 a čakalo na doručenie krycieho listu, bez ktorého autoservis nevydá opravované vozidlo, po ktorú nemohol poškodený s motorovým vozidlom nijakým spôsobom pre vznik škody na ňom disponovať. Po dobu trvania nájmu nemal poškodený k dispozícii iné motorové vozidlo a nájom náhradného motorového vozidla bol pre neho nevyhnutný. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 7852023 splatnú dňa 8.7.2023, na sumu 1.620,83 eura s DPH za 43 dní, t. j. za dobu užívania náhradného vozidla, v ktorej bol zahrnutý aj jednorazový poplatok za prístavenie a prevzatie náhradného vozidla. Argumentoval, že fakturovaná suma predstavovala náklady na nájom náhradného vozidla, za ktorých náhradu nesie zodpovednosť poistenec žalovanej.

Ozrejmil, že poškodený odplatne postúpil svoju budúcu pohľadávku voči žalovanej titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla na žalobcu. Započítaním pohľadávky poškodeného na zaplatenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcou z vyššie uvedenej faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 23.6.2023, vznikla voči žalovanej pohľadávka vo výške 1.620,83 eura s DPH, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanej a vyzval ju na náhradu nákladov účelne vynaložených na nájom náhradného vozidla, ktorá pohľadávka mu bola postúpená poškodeným.

3. Dodal, že žalovaná dňa 4.8.2023 poskytla žalobcovi poistné plnenie vo výške 1.174,66 eura, pričom postupovala v rozpore so svojimi zákonnými povinnosťami a poistné plnenie krátila nedôvodne a na základe svojvoľných výpočtov. Z uvedeného dôvodu sa domáha zaplatenia dlžnej sumy, predstavujúcej rozdiel medzi nákladmi na nájom náhradného vozidla vyplývajúcimi z vyššie uvedenej faktúry a poskytnutým poistným plnením zo strany žalovanej. Bol názoru, že s poukazom na vyššie uvedené sa žalovaná dostala do omeškania s poskytnutím poistného plnenia žalobcovi ako postupníkovi v celosti, ktoré bola povinná poskytnúť najneskôr do 17.8.2023 podľa § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z., nakoľko šetrenie poistnej udalosti žalovaná podľa oznámenia o poistnom plnení ukončila dňa 2.8.2023. Sumarizujúc uviedol, že vzhľadom na vyššie uvedené sa domáha zaplatenia istiny vo výške 446,17 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne od 18.8.2023 do zaplatenia v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.. Doplnil, že aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu v obdobných súdnych sporoch ustálila súdna prax, v zmysle ktorej zmluva o postúpení pohľadávky predstavuje to, že došlo k úhrade faktúry a zároveň k postúpeniu pohľadávky. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanej tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Dlžníkom v tomto prípade je práve žalovaná, nakoľko v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky došlo k úhrade faktúry a teda aj k vzniku škody, k čomu poukázal na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov.

4. K postupovanej pohľadávke žalobca uviedol, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za jeho poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinennej poistencom žalovanej, teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia. Ujma poškodeného spočívala v tom, že vynaložil náklady za nájom náhradného vozidla, k zapožičaniu ktorého bol donútený práve vzniknutou poistnou udalosťou, ktorú nespôsobil a uplatňovaná náhrada nákladov len reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti svoje motorové vozidlo používať. Bol názoru, že od poškodeného nemožno spravodlivo očakávať, že po dobu, po ktorú sa jeho poškodené vozidlo nachádza v autoservise, zmení svoj životný štýl v tom smere, že namiesto auta začne cestovať pešo, bicyklom alebo prostriedkami hromadnej dopravy a preto mu nemožno vytknúť, že si od žalobcu prenajal náhradné vozidlo. Užívanie prenatateho náhradného vozidla počas celej fakturovanej doby bolo v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou poistnou udalosťou. Dôvodil, že jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poistnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vzniká nárok, oprávnenému. Dojednané nájomné, vrátane poplatku za pristavenie a prevzatie náhradného vozidla, ako dôvodí i súdna prax, predstavujú skutočnú škodu, právo na náhradu ktorej bolo platne postúpené na žalobcu; poškodeným boli nutne a účelne vynaložené, keďže boli vynaložené v súvislosti s tým, že fakticky nemohol užívať vlastné motorové vozidlo počas toho, ako sa nachádzalo v autoservise, pričom poškodený si prenajal porovnateľné vozidlo s poškodeným vozidlom, nemajúc v zmysle súdnej praxe povinnosť vyhľadávať najvýhodnejšiu ponuku. K uvedenej argumentácii žalobca poukázal opätovne na viaceré rozhodnutia odvolacích súdov.

5. Pre prípad vzniku pochybností ohľadom nároku na zaplatenie úrokov z omeškania poukázal na právny názor a závery Ústavného súdu SR vyslovené v náleze zo dňa 14.10.2021, č. k. III. ÚS 309/2020-33, ktorým bol zrušený rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.11.2018, sp. zn. 3Cdo/145/2017. Ústavný súd SR sa v odôvodnení predmetného nálezu zaoberal otázkou povinnosti poisťovne zaplatiť poškodenému úroky z omeškania podľa osobitného predpisu, konkrétne podľa § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z.. Právny názor dovolacieho súdu o tom, že povinnosť zaplatiť úroky z omeškania vzniká až dorúčením právoplatného rozhodnutia súdu o výške náhrady škody a že žalovaný by sa do omeškania mohol dostať až v prípade nesplnenia si povinnosti uloženej mu právoplatným rozhodnutím zaplatiť žalobcovi súdom priznanú náhradu škody, vyhodnotil Ústavný súd SR ako neakceptovateľný, čím zároveň zaujal zjednocujúce stanovisko vo vzťahu k výkladu § 11 ods. 6 až ods. 8 zákona č.

381/2001 Z. z. v spojení s legislatívou Európskej únie, pričom rovnakým spôsobom rozhodol Ústavný súd SR nálezmi vo veciach sp. zn. III. ÚS 214/2020 a sp. zn. III. ÚS 215/2020.

6. Pokiaľ ide o stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ďalej len „C. s. p.“), súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca sa podanou žalobou domáha nároku na zaplatenie sumy 446,17 eura titulom náhrady škody, ktorá vznikla vo forme účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného vozidla po dobu opravy motorového vozidla poškodeného, v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej klientom žalovanej. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovanej listom zo dňa 23.6.2023.

7. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal otázkou vecnej legitímácie, pričom na ozrejmenie uviedol, že aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu (žalobcovi) ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdennej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán konania nenamieta. Vo vzťahu k aktívnej legitímácii žalobcu uviedol, že v prejednávanej veci žalobca vystavil poškodenému faktúru za prenájom vozidla, pričom poškodenému na základe vystavenia tejto faktúry vznikla škoda, ktorú má znášať/nahradiť poisťovňa ako subjekt zodpovednostného vzťahu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Na základe uvedeného prišlo kvázi k forme úhrady postúpením práva na náhradu škody zo strany poškodeného na žalobcu, nakoľko úhradu nájomného supluje v tomto prípade samotné postúpenie, čo zakladá aj aktívnu legitímáciu žalobcu v konaní. Dodal, že náklady poškodený ako nájomca náhradného vozidla voči svojmu veriteľovi ako prenajímateľovi nezaplatil, vysporiadaním záväzku však došlo k postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho si žalobca uplatnil dlh od žalovanej. Predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody. Predmetom konania je teda skutočná škoda podľa § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka v spojení so zákonom č. 381/2001 Z. z., t. j. náklady spojené s odstraňovaním dôsledkov poškodenia, medzi ktoré patrí aj prenájom náhradného motorového vozidla.

8. Vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že nejde o pohľadávku, ktorá by nemohla byť predmetom postúpenia v zmysle § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka dospel súd prvej inštancie k záveru o danosti aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní (viď napr. rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017). Zmluvou o postúpení pohľadávok došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň aj k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom, z čoho odvodil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v predmetnom konaní. Uviedol, že vznik práva žalobcu je odvodený z obsahu zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom v bode 5, kde si zmluvné strany dohodli započítanie ich vzájomných nárokov na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo momentom podpisu zmluvy o postúpení pohľadávky, čím mal za preukázaný samotný vznik práva žalobcu v podobe skutočnej škody zodpovedajúcej majetkovej ujme, ktorá nastala v jeho majetkovej sfére, v nadväznosti na uvedené zmluvné dojednanie bodu 5 Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 23.6.2023. Pokiaľ ide o pasívnu vecnú legitímáciu žalovanej, súd prvej inštancie dospel k záveru, že je subjektom zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo povinne zmluvne poistené u žalovanej, a preto je v konaní pasívne vecne legitimovaná. Dodal, že aktívnej legitímácii žalobcu a pasívnej legitímácii žalovanej navyše objektívne svedčí aj tá skutočnosť, že žalovaná plnila žalobcovi čiastočne pohľadávku titulom náhrady škody v dôsledku škodovej udalosti.

9. Súd prvej inštancie v súvislosti so skutkovým stavom mal v konaní preukázané a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 8.5.2023 došlo v Kysuckom Novom Meste k dopravnej nehode, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodeného, ako aj skutočnosť, že k vzniku škody došlo prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej. V čase opravy motorového vozidla poškodeného tento uzavrel zmluvu o nájme dopravného prostriedku č. 539/2023, zo dňa 23.6.2023, na základe ktorej prenajal žalobca poškodenému motorové vozidlo značky Škoda Rapid AT. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 7852023 zo dňa 23.6.2023, splatnú dňa 8.7.2023, na sumu 1.620,83 eura s DPH, predmetom ktorej bol nájom v rozsahu 43 dní a jednorazový príspevok za pristavenie a prevzatie vozidla vo výške 30 eur s DPH. Cena prenájmu náhradného vozidla za jeden deň bola 30,83 eura bez DPH a 37 eur s

DPH. Náhradu škody si žalobca uplatnil u žalovanej listom zo dňa 23.6.2023. Spolu s uplatnením nároku na náhradu škody oznámil žalovanej aj postúpenie pohľadávky z postupcu na postupníka (žalobcu). Žalovaná listom zo dňa 3.8.2023 oznámila, že dňa 2.8.2023 ukončila šetrenie poisťnej udalosti a poskytla poisťné plnenie 1.174,66 eura za zapožičanie náhradného vozidla, za primeranú dobu prenájmu do 14.6.2023, keď sumu 1.620,83 eura vyplývajúcu z faktúry za prenájom náhradného vozidla znížila o opotrebovanie spočívajúce v rozdiel technických hodnôt pred a po prirátaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eura za 1 km, kedy ide o náklady, ktoré by inak vznikli používaním poškodeného vozidla podľa najazdených km na prenajatom vozidle. Žalovaná vyplatila žalobcovi sumu náhrady škody vo výške 1.174,66 eura, nepriznaný rozdiel teda predstavuje sumu 447,17 eura, ktorú si žalobca uplatňuje v konaní.

10. V súvislosti s uplatneným nárokom uviedol, že skutočnou škodou, ktorá vzniká v súvislosti s poškodením motorového vozidla poškodenému, sú nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady potreby vynaloženia nákladov v príčinnej súvislosti so vznikom škody. V prejednávanej veci nebolo sporné, že poškodený prišiel v dôsledku poškodenia a opravy svojho motorového vozidla o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti zavinennej klientom žalovanej a musel si vypožičať náhradné vozidlo. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla nebola v spore spochybnená a vyjadrila ju žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému, resp. žalobcovi preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo poškodeného. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poisťnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Pokiaľ strany sporu poukazovali na rozsiahlu judikatúru prvoinštančných a odvolacích súdov v obdobných veciach, súd prvej inštancie zdôraznil, že každú prejednávajúcu vec je nevyhnutné posúdiť individuálne, na základe zistených skutkových okolností. Pokiaľ ide o judikatúru najvyšších súdnych autorít uviedol, že u väčšiny z nich nejde o rozhodnutia uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, avšak bez ohľadu na túto skutočnosť mal za to, že je vždy potrebné brať do úvahy aj individuálne skutkové okolnosti každej prejednávanej veci

11. Konštatoval, že žalovaná neuznala náklady na prenájom náhradného vozidla, predovšetkým preto, že oprava poškodeného vozidla bola podľa nej účelná, nevyhnutná a odôvodnená len v rozsahu 34 dní. Mala za to, že žalobcom uplatňované náklady za prenájom náhradného vozidla v rozsahu ďalších 9 dní, ako ani rozdiel technických hodnôt poškodeného vozidla pred a po najazdení príslušného počtu km a paušálne opotrebenie, o ktoré bolo pri najazdenom počte kilometrov so zapožičaním vozidlom ušetrené vlastné motorové vozidlo poškodeného, nemožno považovať za účelne, nevyhnutne a odôvodnene vynaložené náklady na prenájom náhradného vozidla. Nestotožnil sa s námietkami žalovanej, ktorá nájom náhradného vozidla za dobu 43 dní považovala za neúčelný. Argumentoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že poškodený si náhradné vozidlo požičal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise, pričom dĺžku opravy ovplyvniť nemohol. Podľa potvrdenia o odovzdaní a prevzatí vozidla z autoservisu bolo motorové vozidlo odovzdané poškodenému po doručení krycieho listu zo strany žalovanej, t. j. dňa 23.6.2023. Poškodený ukončil nájom náhradného vozidla týmto dňom, teda dňa 23.6.2023, keď mu bolo vydané jeho opravené vozidlo. Súd prvej inštancie bol názoru, že za opodstatnenú dobu prenájmu náhradného vozidla je preto potrebné považovať dobu do vybavenia poisťnej udalosti, v rozsahu náhrady nákladov za opravu poškodeného vozidla, pričom táto poisťná udalosť je v zmysle § 11 ods. 6 a ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. vybavená skončením šetrenia, oznámením výšky poisťného plnenia poškodenému a poskytnutím plnenia v zákonom stanovenej lehote.

12. Poukázal na to, že v prípade opravy poškodeného vozidla autoservis po vykonaní opravy vydá vozidlo až po zaplatení ceny opravy, alebo je možné (v prípade platného povinného zmluvného poistenia) požiadať poisťovňu o vydanie krycieho listu preukazujúceho „prísľub“ poisťovne, že opravu vozidla zaplatí. Dodal, že uvedená obchodná zvyklosť autoservisov je všeobecne známa a vyplýva aj zo žalobcom predložených potvrdení. Poškodený v prípade platnej poisťnej zmluvy využije možnosť poskytnutia záruky poisťovne uhradiť cenu opravy vo forme krycieho listu (nemožno nútiť poškodeného, aby sám zaplatil cenu opravy a následne uplatnil nárok u poisťovne). Zdôraznil, že žalovaná v konaní

ničím nepreukázala, že dobu trvania opravy a teda dobu prenájmu náhradného vozidla nejako ovplyvnil poškodený. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané (potvrdením autoservisu zo dňa 23.6.2023), že poškodené vozidlo sa po celé obdobie, v čase od 9.5.2023 do 23.6.2023, teda 43 dní, nachádzalo v autoservise, pričom prenájom náhradného vozidla v tomto období bol pre poškodeného nevyhnutným dôsledkom škodovej udalosti, ktorú nezapríčinil. Námietky žalovanej k dobe trvania opravy vyhodnotil vo vzťahu k poškodenému ako irelevantné, nakoľko žalovaná ničím nepreukázala, že poškodený (alebo žalobca) tak konal zámerne, s cieľom predĺžiť opravu a teda aj nájom náhradného vozidla.

13. Ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalobcu, že žalovanou uznané a vyplatené poistné plnenie za prenájom náhradného motorového vozidla predstavuje svojvoľne určenú dobu trvania nájmu, ktorú žalovaná nijako nepreukázala. V zmysle oznámenia o poistnom plnení zo dňa 1.3.2023 nebolo poškodenému priznané ani poistné plnenie z titulu rozdielu technických hodnôt, pred a po prirátaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eura/za 1 km, ktorých nepriznanie súd prvej inštancie nepovažoval za relevantne preukázané. Do pozornosti dal, že poškodenému sa uhrádza skutočná škoda, teda účelne, dôvodne a nevyhnutne vynaložené náklady. V prejednávanej veci nebolo sporné, že poškodený prišiel v dôsledku poškodenia a opravy svojho motorového vozidla o možnosť užívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku škodovej udalosti zavinenej klientom žalovanej a musel si vypožičať náhradné vozidlo. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne, pričom objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla nebola v spore relevantne spochybnená a vyjadрила ju žalovaná aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému, resp. žalobcovi preplatila. Účelnosť vynaložených nákladov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla súvisí so zabezpečením súkromných alebo pracovných potrieb v takom rozsahu, v akom na ich zabezpečenie bolo používané motorové vozidlo poškodeného. Možnosť využitia náhradného vozidla počas opravy vlastného motorového vozidla je formou určitej kompenzácie za škodu spôsobenú na vozidle poškodeného. Náhrada nákladov za požičanie náhradného motorového vozidla reparuje poškodenému stav, keď nemohol z titulu poistnej udalosti, ktorú sám nezavinil, používať vlastné motorové vozidlo. Preto za účelnú dobu nájmu náhradného vozidla súd prvej inštancie považoval čas od prijatia motorového vozidla do opravy, až do času jeho vydania poškodenému, t. j. dobu od 9.5.2023 do 23.6.2023.

14. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie uzavrel, že ide o účelné, nevyhnutné a preukázané výdavky, ktoré poškodenému vznikli v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou, ktorú spôsobil poistenec žalovanej, vo výške 1.620,83 eura a ktoré vyplývajú z faktúry č. 7852023, zo dňa 23.6.2023, pričom krátenie nároku žalobcu na náhradu škody zo strany žalovanej nepovažoval za opodstatnené. Nakoľko žalovaná plnila titulom náhrady škody iba sumu vo výške 1.174,66 eura, rozdiel je povinná zaplatiť žalobcovi, preto žalovanú zaviazal na úhradu sumy istiny vo výške 446,17 eura žalobcovi.

15. K žalobcom uplatnenému nároku na úroky z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že je názoru, že špecifické ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z. sa vzťahuje v prípade nároku na vznik omeškania v dôsledku nesplnenia povinnosti poisťovateľa uvedenej v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z., avšak v prípade porušenia povinnosti uvedenej v § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. je nutné aplikovať v prípade neposkytnutia poistného plnenia v plnom rozsahu v tam uvedenej lehote ustanovenie § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. Ustanovenie § 11 ods. 8 zákona č. 381/2001 Z. z., ktoré je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku lex specialis, nezabavuje poisťovateľa povinnosti platiť úroky z omeškania za oneskorenie plnenia, a to aj v prípade, ak poisťovateľ splnil povinnosti uvedené v § 11 ods. 6 zákona č. 381/2001 Z. z.. Konštatoval preto, že žalovaná skončila šetrenie poistnej udalosti dňa 2.8.2023 a bola povinná následne v celom rozsahu plniť v lehote do 15 dní od skončenia šetrenia (§ 11 ods. 7), pričom táto lehota uplynula dňa 17.8.2023 a nasledujúcim dňom sa žalovaná dostala do omeškania s plnením peňažného dlhu. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovanú aj na úhradu úrokov z omeškania za žalobcom požadovanú dobu omeškania, teda od 18.8.2023 do zaplatenia, v zákonom stanovenej výške, platnej k prvému dňu vzniku omeškania.

16. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie za použitia § 4 ods. 1, ods. 2 písm. b), ods. 4, § 11 ods. 6 až ods. 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., § 427 ods. 1, ods. 2, § 442 ods. 1 až ods. 3, § 517 ods. 1 a ods. 2, § 524 ods. 1, § 525 ods. 1, ods. 2 a § 529 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. žalobe vyhovel. O trovách konania rozhodol podľa § 255 a §

262 C. s. p., teda podľa zásady úspechu v spore tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnej žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

17. Proti rozsudku podala odvolanie žalovaná a žiadala napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne zrušiť a vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Podstatným zhrnutím skutkových tvrdení a právnych argumentov jej odvolania (§ 393 ods. 2 C. s. p.) bola námietka, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

18. Namietala záver súdu prvej inštancie o nutnosti prenájmu náhradného vozidla poškodeným po dobu 43 dní, keď bola názoru, že žalobca v konaní nutnosť prenájmu za uvedené obdobie nepreukázal. Zotrvávala na tom, že za účelné a nutné náklady súvisiace s nájmom náhradného vozidla považuje nájom v rozsahu najviac 34 dní. Argumentovala, že zo samotnej faktúry servisu za opravu poškodeného vozidla vyplynulo, že jeho oprava trvala 48.55 hod., čo pri prepočte na 6 pracovných hodín za deň predstavuje cca 8 dní, pričom uznala dĺžku samotnej opravy poškodeného vozidla vychádzajúc aj z jej kalkulácie za uvedený druh vozidla v rozsahu 12 dní (z faktúry opravovne vyplynulo 8 dní). Počítala preto s dĺžkou opravy v rozsahu 12 dní, pripočítala 2 dni za dodávku náhradných dielov, za fakturáciu, za obhliadky a doobhliadky vozidla, so zohľadnením prípadných prestojov pripočítala k dĺžke času na vykonanie opráv ďalších 10 dní, za soboty a nedele pripočítala 10 dní a preto na základe uvedených prepočtov priznala dĺžku opravy v rozsahu 34 dní, pričom v tomto výpočte je obsiahnutá aj výrazná časová rezerva. Súdu prvej inštancie vytkla, že sa nevysporiadal s jej námietkou, že na strane žalobcu je dôkazné bremeno o okolnostiach odôvodňujúcich v konkrétnom prípade priznanie náhrady v čiastke vyššej než je obvykle potrebná a než bola aj v skutočnosti nutná (ak zo samotných kalkulácií nákladov autoservisu vychádzajúcich zo skutočne prevedených prác vyplynul rozsah ôsmich dní). Zdôraznila, že v zmysle § 4 ods. 2 zákona č. 381/2001 Z. z. poistený má z poistenia zodpovednosť právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody.

19. Nestotožnila sa ani so záverom súdu prvej inštancie, ktorý považoval zníženie 0,01 eura/za 1 km najazdených kilometrov za ničím relevantne nepreukázané a nedôvodné a poukázala na to, že súd prvej inštancie neprihliadol ani na jej námietku ohľadne priznania úrokov z omeškania z nezaplatenej istiny a s touto sa nevysporiadal. Z uvedených dôvodov považovala napadnuté rozhodnutie za nesprávne, vychádzajúce z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zdôvodnené, v dôsledku čoho má konanie inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, keďže súd prvej inštancie sa nevysporiadal ani s jednou námietkou žalovanej. Dodala, že žalobca v konaní nepredložil žiaden relevantný dôkaz o oprávnenosti dĺžky trvania opravy poškodeného vozidla, keď samotná faktúra či už žalobcu alebo autoservisu o vykonaní opravy nie je dôkazom preukazujúcim oprávnenosť doby 43 dní potrebných na vykonanie opravy a na priznanie tejto náhrady žalovanou. Poukázala na právne závery obsiahnuté v uznesení Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/3/2015 a v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/232/2012 s tým, že dĺžka nutnej doby sa automaticky nerovná dobe do poskytnutia poistného plnenia. Dôvodila, že hoci oprava poškodeného vozidla je objektívnou relevantnou skutočnosťou, ktorá zakladá nutnosť prenájmu náhradného vozidla poškodeným, významné sú z hľadiska posudzovania odkázanosti poškodeného na používanie náhradného vozidla aj konkrétne okolnosti, za ktorých sa oprava vykonávala, ale v okolnostiach prejednávanej veci takéto okolnosti žalobca nepreukázal. Zdôraznila, že nutnosť je obmedzená na dobu nevyhnutnej potreby vykonania opravy, resp. na dobu úkonov potrebných na likvidáciu škodovej udalosti a nie nachádzanie sa poškodeného motorového vozidla v autoservise. Z uvedeného dôvodu mala za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

20. Bola názoru, že pokiaľ servis spôsobil, že oprava trvala podstatne dlhšie ako oprava rovnakého rozsahu realizovaná v inom servise, či už úmyselným alebo nebanlivostným konaním (servis vôbec nezdôvodnil dĺžku opravy v rozsahu 43 dní), musí za to niesť zodpovednosť servis a nie žalovaná. Navyiac, podľa faktúry servisu práce ukončil dňa 22.6.2023, auto však vydal až dňa 23.6.2023, po obdržaní krycieho listu od poisťovne, pričom zadržiavanie motorového vozidla autoservisom až do vystavenia krycieho listu, resp. do zaplatenia ceny opravy, považovala za konanie bez akéhokoľvek zákonného podkladu (rozsudok Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/187/2022, zo dňa 22.3.2023). Mala teda za to, že ak z faktúry opravcu a z kalkulácie nákladov na opravu vyplýva, že oprava vozidla trvala

8 dní, tak v takom prípade možno považovať za nutnú a účelnú dĺžku opravy poškodeného vozidla v rozsahu najviac 34 dní. Pokiaľ teda oprava poškodeného vozidla v rozsahu 43 dní nie je nutná a účelná, ani vynaložené náklady na nájom náhradného vozidla zodpovedajúce 43 dňom nemožno považovať za nutné a účelné, k čomu poukázala aj na R 7/1992 a rozhodnutie Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 2C/1102/16 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 4Co/102/2018, zo dňa 2.5.2019, ktorý v obdobnej skutkovej a právnej veci nepriznal nárok na náhradné vozidlo v rozsahu vykonanej opravy, ale prihliadol na povinnosť žalobcu účelnosť takéhoto nájmu v konaní preukázať.

21. Dodala, že tiež pristúpila ku kráteniu plnenia za amortizáciu vozidla prislúchajúcu k najazdeným kilometrom, ktoré by inak poškodený najazdil na svojom vozidle. V zmysle zákona č. 283/2002 Z. z. predstavuje náhrada za každý km jazdy v roku 2024 sumu 0,265 eura, o ktorú sa znižuje technická hodnota vozidla (v roku 2023 bola náhrada vo výške 0,239 eura). Vo svojej kalkulácii uplatnila 0,01 eura za 1 km; z uvedeného dôvodu mala za to, že krátenie plnenia bolo oprávnené a nedosahovalo zákonom uplatňovanú náhradu za použitie motorového vozidla. V súvislosti so súdom prvej inštancie priznanými úrokmi z omeškania dala do pozornosti rozhodovacie prax súdov v obdobných veciach (rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/145/2017, sp. zn. 1Cdo/212/2017, sp. zn. 7Cdo/109/2018, nález Ústavného súdu SR č. k. I.ÚS 567/2020-21), pričom bola názoru, že povinnosť žalovanej plniť vzniká až právoplatnosťou rozhodnutia súdu o výške náhrady škody.

22. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná v odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti ani nepredložila dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvej inštancie. Bol názoru, že súd prvej inštancie sa vysporiadal so všetkými spornými skutočnosťami a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá všetkým požadovaným náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 C. s. p., pričom nie je možné dôvodne vytýkať, že sa súd prvej inštancie v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou sporových strán podľa predstáv odvolateľa. V súvislosti so žalovanou sporovanými nákladmi za sporné obdobie 9 dní uviedol, že v prejednávanej veci je určujúce, že sa poškodený dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovanej, teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájmom len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. Vo vzťahu k nevyhnutnosti a účelnosti nákladov za prenájom náhradného vozidla poukázal na to, že dôvod užívania náhradného vozidla odpadá ku dňu vydania opraveného vozidla poškodenému, pretože k predmetnému dňu sa opravené vozidlo dostáva do dispozície poškodeného, čo zodpovedá aj právnomu názoru vyslovenému v náleze Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 602/2022-34. Súčasne Ústavný súd SR definoval, že účelom náhradného vozidla je eliminovať škodlivý následok spôsobenej dopravnej nehody, ktorý zasahuje do bežného života poškodeného, až do momentu, keď môže opätovne užívať svoje vlastné vozidlo. V týchto prípadoch výška škody nekorešponduje iba s rozsahom zničeného vozidla, ale aj s primeranými nákladmi, ktoré poškodený vynaložil s cieľom eliminovať škodový následok. Vzhľadom na uvedené zdôraznil, že nepriznanie uplatneného nároku by predstavovalo porušenie zásady „neminem leadere“, teda nikoho nepoškozovať.

23. Dal do pozornosti, že žalovaná priznala náklady spojené s užívaním náhradného vozidla v rozsahu 34 dní a bol názoru, že si sama protirečí, keď ohľadom dĺžky trvania vykonávanej opravy nemala nijaké námietky a fakturovanú čiastku autoservisu bez pochybností uhradila, pričom postup servisu namietala až v súvislosti s nákladmi na nájom náhradného vozidla. Mal za to, že v konaní jednoznačne preukázal, po akú dobu sa poškodené vozidlo nachádzalo v servise za účelom opravy a poukázal na skutočnosť, že rozhodnutia, na ktoré poukazovala žalovaná, sú prekonané neskoršou súdnou praxou. Dodal, že skutočnosť, že poškodený nechal svoje vozidlo opraviť v autorizovanom servise nemôže byť ťarchou poškodeného, nakoľko tak konal práve preto, aby bola zaručená kvalita a rýchlosť opravy, pričom neexistuje zákonná povinnosť servisu vykonať opravu v čo najrýchlejšom čase. Práve konanie poistenca žalovanej odôvodňovalo nevyhnutnosť opravy poškodeného vozidla a potrebu prenájmu náhradného vozidla, z čoho nepochybne vyplýva príčinná súvislosť. Zdôraznil, že poškodený je od momentu odovzdania svojho poškodeného vozidla servisu zbavený akejkoľvek možnosti s ním disponovať, pokiaľ mu ho servis nevydá a nie je možné, aby svoje vozidlo po vykonaní jeho obhliadky v servise ďalej využíval, resp. aby ho využíval napríklad po dobu prestojov na strane servisu, aby odpadol dôvod prenájmu náhradného vozidla, keď nakladanie s vozidlom poškodeného po vykonaní jeho obhliadky by mohlo viesť napr. k vzniku ďalšej škody, resp. k rozporovaniu nákladov na opravu vozidla zo strany

poisťovne, ktorá by mohla tvrdiť, že škoda na vozidle nevznikla v čase dopravnej nehody, ale v čase keď vozidlo po vykonaní obhliadky užíval poškodený.

24. Z uvedených dôvodov považoval za nelogické, aby po ukončení nájmu náhradného vozidla preukazoval okrem účelu náhradného vozidla užívaného po dobu zotrvania opravovaného vozidla v servise aj dobu, po ktorú bolo vozidlo poškodeného opravované. Poznamenal, že konkrétny počet dní, po ktoré servis vykonával práce na vozidle poškodeného, totiž nemusí byť súvislým časovým úsekom, a teda konkrétny počet dní vykonávania opravy nemôže za žiadnych okolností zodpovedať dobe, po ktorú by mal byť oprávnený poškodený užívať náhradné vozidlo, nakoľko je to v rozpore s jeho účelom. Mal za to, že zotrvanie vozidla poškodeného v servise je priamym a bezprostredným následkom konania poisťovne žalovanej, poškodený nemá žiaden dosah na trvanie opravy, či na doručenie krycieho listu zo strany poisťovne. Užívanie opraveného vozidla servis umožňuje až po nahradení nákladov opravy, na ktorých úhradu je zaviazaná poisťovňa. Ak servis vydá opravené vozidlo po úhrade nákladov na opravu, resp. doručení krycieho listu a žalobca preukáže, kedy poškodený odovzdal poškodené vozidlo servisu a kedy mu bolo opravené vozidlo vrátené, ide o unesenie dôkazného bremena zo strany žalobcu na preukázanie účelu náhradného vozidla, a teda nároku na náhradu nákladov spojených s jeho prenájmom. Poukázal na to, že poškodený ukončil nájom náhradného vozidla už dňa 23.6.2023, a to práve z dôvodu minimalizovania nákladov za nájom náhradného vozidla, hoci svoje opravované vozidlo ešte nemal v danom čase k dispozícii, nakoľko sa nachádzalo v autoservise a čakalo sa na doručenie krycieho listu zo strany žalovanej. Doplnil, že servis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu vozidla, túto zasiela rovno poisťovni a opravené vozidlo vydáva poškodenému doručením krycieho listu od poisťovne.

25. Bol názoru, že by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody, pričom na zabezpečenie krytia predmetných nákladov slúži práve tzv. krycí list poisťovne smerujúci tak k splneniu záväzku servisu odovzdať opravené vozidlo poškodenému a objektívne mu tak umožniť jeho užívanie. S poukazom na uvedené uviedol, že oprávnenou dobou nájmu náhradného vozidla pre účely priznania nároku na náhradu škody, a teda poskytnutia poistného plnenia, je celá doba zotrvania vozidla poškodeného v servise. Pokiaľ je táto doba podľa názoru poisťovne neprimeraná, nie je dôvod prenášať zodpovednosť na poškodeného, ale je to práve poisťovňa, ktorá má dôsledky vyvodzovať voči servisu titulom záväzkového vzťahu uzavretého so servisom, k čomu dal do pozornosti právne závery Krajského súdu v Žiline vyslovené v rozsudku sp. zn. 14Cob/89/2022. Z vykonaného dokazovania nevyplynulo, že by poškodený akýmkoľvek spôsobom mal možnosť dobu opravy svojho poškodeného vozidla ovplyvniť, a preto sa nemôže jednať o okolnosť, ktorá by prípadne vylučovala nutnosť a účelnosť nákladov vynaložených na zabezpečenie náhradného motorového vozidla. Dôvodil, že od poškodeného, ktorý situáciu súvisiacu s poškodením jeho vozidla klientom žalovanej sám nezavinil, nie je možné spravodlivo žiadať, aby si z vlastných finančných prostriedkov uhrádzal náklady spojené s opravou vozidla. Ohľadom uplatneného nároku na zaplatenie úrokov z omeškania opätovne poukázal na judikatúru označenú v návrhu na vydanie platobného rozkazu, pričom doplnil, že v nadväznosti na prijaté rozhodnutia Ústavného súdu SR sa aj Najvyšší súd SR odklonil od doterajšej rozhodovacej praxe, k čomu dal do pozornosti uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/27/2021 a sp. zn. 1Cdo/225/2021, preto mal za to, že z dôvodu svojvoľného a nedôvodného krátenia poistného plnenia zo strany žalovanej mu nesporne vznikol nárok na uplatnený úrok z omeškania.

26. Žalovaná v odvolacej replike nesúhlasila s tvrdením žalobcu, že nájom náhradného vozidla bol účelný po celý čas, po ktorý sa poškodené vozidlo nachádza v servise, v zmysle ktorého možno odvodiť, že akýkoľvek čas, po ktorý zotrvá poškodené vozidlo v servise, je potrebné pre účely poskytnutia poistného plnenia za nájom náhradného vozidla považovať za účelný. Bola názoru, že takýto výklad je v rozpore s účelom povinného zmluvného poistenia. Zopakovala, že žalobca v konaní neprodukoval žiaden dôkaz o nutnosti prenajať si poškodeným náhradné vozidlo na obdobie, ktoré si uplatnil voči žalovanej. Odmietla tvrdenie, že z dôvodu, že nenamietala pri samotnej faktúre za vykonanú opravu dĺžku trvania opravy, má byť jej vyjadrenie v konaní protirečivé a zdôraznila, že faktúra servisu nie je žiadnym dôkazom o dĺžke zotrvania vozidla v servise, nakoľko neobsahuje čas skutočného zotrvania vozidla v servise, ale súvisí s prácami, ktoré servis na vozidle vykonal. Mala za to, že kontrolovať optimálny čas zotrvania vozidla v servise je úlohou poškodeného, a to aktívnou účasťou a kontrolou opravy v servise. Ak si poškodený uplatňuje nájom náhradného vozidla po čas, ktorý nebol nevyhnutný vzhľadom na rozsah poškodení

vozidla a skutočný čas vykonávanej opravy, teda čas obvyklý pri porovnateľných opravách a nepreukáže vznik výnimočných okolností odôvodňujúcich dlhšie zotrvanie vozidla v servise, poisťovňa je povinná uhradiť mu nájom náhradného vozidla za čas účelný a nevyhnutne potrebný. Podotkla, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by sa poškodený informoval na dĺžku opravy, pričom užíval náhradné vozidlo počas tohto obdobia. Doplnila, že je možné dôvodne predpokladať, že ak by poškodený nemal náhradné vozidlo hrazené z povinného zmluvného poistenia, na účelnosť zotrvania jeho vozidla v servise by za každých okolností prihladal.

27. Dodala, že ak žalobca tvrdil, že samotnú dĺžku opravy nebolo možné zo strany poškodeného ovplyvniť, túto skutočnosť nepreukázal, keď vôbec nepreukázal, že by poškodený komunikoval so servisom a zaujímal sa o priebeh opravy, alebo že žiadal informácie o dôvodoch dĺžky opravy. Bola tiež názoru, že neobstojí námietka žalobcu, že servis neinformuje poškodeného o tom, že bola vystavená faktúra za opravu jeho vozidla, túto zasiela rovno poisťovni a poškodenému vydáva vozidlo až po doručení krycieho listu, a to z dôvodu, že je na strane poškodeného aby sa informoval o priebehu opravy svojho vozidla. Práve pasívny postoj poškodeného k oprave vozidla, vedúci k nekontrolovanej času, po ktorý má poškodené vozidlo zotrvať v servise, podporuje potom svojvoľné zotrvanie vozidla v servise, keďže servis potom uprednostňuje čo najskoršie ukončenie opráv u tých vozidiel, pri ktorých je vyvíjaný tlak zo strany klientov na čo najskoršie odovzdanie vozidla. Zdôraznila, že systém povinného zmluvného poistenia slúži na ochranu poškodených pri dopravných nehodách, poprípade aj vinníkov nehôd, ktorí následne nemusia hradiť škody úplne z vlastných finančných prostriedkov, pričom sa nedá pripustiť, aby boli účelovým navyšovaním nákladov na odstraňovanie škôd čerpané finančné prostriedky, ktoré by pri poctivom jednaní čerpané neboli, čo by nakoniec mohlo ísť na ťarchu všetkých poistníkov, k čomu poukázala na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 2043/17), keď aj v zmysle čl. 22 písm. b) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/103/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel a o kontrole plnenia povinnosti poistenia tejto zodpovednosti v platnom znení, s ohľadom na ktorého znenie a účel je vykladaný § 4 ods. 1 písm. b) a § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z., predpokladá, že poisťovni môže byť adresovaná aj taká žiadosť o náhradu škôd, ktoré nie sú úplne vyčíslené. Poisťovňa teda nemá povinnosť bez ďalšieho nahradiť akúkoľvek škodu, ktorú si žalovaný vyčíslil.

28. Poukázala na zmysel a účel poskytnutia náhradného vozidla a podmienku účelnosti jeho využitia, aj na právne závery vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 11Co/38/2024, zo dňa 20.11.2024, ako aj z rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 10C/91/2024-132 zo dňa 6.11.2024 a dôvodila, že žalobca poskytuje služby nájmu náhradného vozidla a prenajíma poškodeným náhradné vozidlá, ktoré náklady následne uplatňuje sám voči poisťovniam s tým, že nájomca náhradného vozidla z povinného zmluvného poistenia neplatí prenajímateľovi vôbec, čo dôvodne u poškodeného vyvoláva dojem bezplatného užívania náhradného vozidla, v dôsledku čoho ani nemá záujem kontrolovať primeranosť dĺžky zotrvania jeho auta v servise, ak má po celý čas zabezpečené náhradné vozidlo, za ktoré platiť nemusí. Takýmto postupom si prenajímateľ zabezpečuje bezproblémovú a istú úhradu týchto nákladov vo svoj prospech, pričom má zabezpečený nájom náhradného vozidla nelimitovaný ani nájomcom na nevyhnutnú dobu a profituje tak na úkor poisťovní. Takýto prístup prenajímateľov náhradných vozidiel potom podporuje parazitovanie týchto spoločností na poisťovniach. Sumarizujúc uviedla, že nepostačuje len samotné tvrdenie žalobcu, že čas zotrvania poškodeného vozidla v servise je zároveň časom účelným na nájom náhradného vozidla. Vo zvyšku zotrvala na argumentácii uvedenej v odvolaní.

29. Žalobca v odvolacej duplike odmietol argumentáciu žalovanej v odvolaní, i v odvolacej replike. Poukázal na to, že poškodený pre minimalizovanie nákladov za nájom náhradného vozidla ukončil nájom náhradného vozidla ešte skôr, ako mu autoservis vydal jeho opravené vozidlo. Mal za to, že práve žalovaná nijako nevysvetlila, preto považuje nájom za účelný len v rozsahu 34 dní, keď tvrdila, že vychádza z kalkulácie servisu, v zmysle ktorej mala oprava trvať len 6 dní, teda tento časový údaj určila len svojvoľne. Ako účelové odmietol tvrdenie žalovanej, že nepreukázal, že by bol poškodený nútený prenajať si náhradné vozidlo. Zdôraznil, že v konaní jednoznačne preukázal, že nájom náhradného vozidla bol jednoznačne následkom škodovej udalosti, po ktorej je poškodený obmedzený vo svojom vlastníckom práve užívať svoje motorové vozidlo. Do pozornosti dal zároveň aj znenie čestného prehlásenia poškodeného zo dňa 23.6.2023, z obsahu ktorého vyplývalo, že poškodený po dobu opravy nemal iné vozidlo k dispozícii a prenájom jeho náhradného vozidla bol nevyhnutný. Zotrval na argumentácii, že žalovaná nenamietala dobu opravy pri vystavení faktúry a namietala ju až v priebehu

konania v prejednávanej veci, nakoľko z danej faktúry bolo zjavné, kedy došlo k realizácii opravy na danom vozidle. Žalovaná mala jasnú vedomosť o tom, kedy bola predmetná faktúra vystavená a teda ako dlho oprava trvala, bola však absolútne ľahostajná k dĺžke trvania opravy a k tomu, ako dlho bol poškodený vylúčený z možnosti užívania vlastného vozidla. Avšak v momente, kedy poškodený využil svoje právo a prenajal si náhradné vozidlo, už sa začala brániť neprimeranosťou dĺžky opravy.

30. Nesúhlasil ani s tvrdením žalovanej, že nepreukázal vznik výnimočných okolností odôvodňujúcich dlhšie zotrvanie vozidla v servise (oproti času obvyklému pri porovnateľných opravách), nakoľko žalovaná nijako nevysvetlila, ako dospela k účelnosti nájmu za obdobie 34 dní, keď neuviedla ani s akou porovnateľnou opravou porovnáva rozsah opravárenských prác na poškodenom vozidle v prejednanom prípade. Ostro odmietol aj tvrdenie, že by bol poškodený ľahostajný pri oprave svojho vozidla, keďže toto zveril autorizovanému servisu. Poukázal na to, že je nielen v imanentnom záujme poškodeného mať svoje opravené vozidlo k dispozícii čo najskôr, ale logicky, aj v absolútnom záujme servisu vykonať opravu poškodeného vozidla tak, aby ho mohol odovzdať čo najskôr a prijať do opravy ďalšie vozidlo. Pozornosť upriamil na to, že dĺžku doby náhradného vozidla ovplyvňuje práve poisťovňa, nakoľko aj keď je oprava zrealizovaná, z bežnej obchodnej praxe vyplýva, že servis nevydá poškodenému opravené vozidlo, pokiaľ nemá doručený aspoň krycí list. Aj keby teda zo strany poškodených dochádzalo k urgenciám servisov, pokiaľ nemá servis istotu, že za prácu dostane zaplatené, poškodených o samotnej oprave ani neinformuje, resp. poškodené vozidlo im aj tak nevydá.

31. Absolútne odmietol, že by zo strany žalobcu dochádzalo k parazitovaniu na poisťovni. Poukázal na to, že je podnikateľským subjektom, ktorý svojim klientom ponúka komplexné služby, podniká v súlade so zákonnými ustanoveniami a tiež pomáha poškodeným zmierniť stav, ktorý im bol vnútený dopravnou nehodou. Naopak mal za to, že je to práve žalovaná, ktorá v konaní produkuje argumentáciu bez právnej relevancie a odmieta prevziať zodpovednosť vyplývajúcu jej z podnikateľskej činnosti a zo zákona. Opätovne zdôraznil, že v konaní nebolo preukázané, že by doba zotrvania opravovaného vozidla v servise bola pričítateľná poškodenému, práve naopak, táto doba a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poisťovňou žalovanej a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťovnej udalosti prešla na poisťovňu. Na podporu svojej argumentácie poukázal na právne závery vyplývajúce z rozhodovacej praxe odvolacích súdov (rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/3/2025, sp. zn. 14Cob/89/2022, sp. zn. 7Co/51/2024, či Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/6/2025). Za nepodložené a neprípustné označil aj krátenie poistného plnenia za amortizáciu vozidla. Akcentoval, že k zníženiu hodnoty vozidla poškodeného došlo predovšetkým vplyvom škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovanej. Toto vozidlo teda zjavne kleslo na svojej hodnote, nakoľko už navždy bude mať povahu tzv. havarovaného vozidla, preto krátenie poistného plnenia považoval za absolútne neprípustné. Vo zvyšku zotrval na argumentácii uvedenej vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej.

32. Žalovaná sa vo vyjadrení k odvolacej duplike žalobcu plne pridržala doterajšej argumentácie, nad rámec ktorej označila za mylný názor žalobcu, že nepreukázala účelnosť ňou poskytnutej doby nájmu, nakoľko túto riadne zdôvodnila, vychádzajúc pritom zo samotnej faktúry servisu, pričom poskytnuté plnenie v rozsahu 34 dní plne zohľadnilo všetky možné časové nároky na opravu vozidla. Žalobca naopak nepreukázal žiadne mimoriadne okolnosti odôvodňujúce zotrvanie vozidla v servise nad čas, ktorý je obvykle nutný pri vykonanej oprave v rozsahu 6 dní. Doplnila, že samotné predloženie čestného prehlásenia o tom, že poškodený nemal iné vozidlo k dispozícii nepreukazuje dôvodnosť účelnosti náhradného vozidla v ním užívanom rozsahu. Argumentovala, že ak žalobca uviedol, že servis čakal na krycí list, o čom však sám poškodený ani nevedel, keďže sa o priebehu opravy svojho vozidla nezaujímal, potom čakanie na krycí list po ukončení opravy nie je dôvodom na priznanie náhrady za nájom náhradného vozidla po tento čas čakania, k čomu poukázala na závery Krajského súdu v Žiline v rozsudku sp. zn. 8Co/136/2024, ako aj v rozsudku sp. zn. 8Co/46/2024. Dodala, že v konaní nebolo preukázané, že servis odmietol vydať vozidlo poškodenému počas čakania na krycí list a ak by tak konal, nemal by pre takýto postup zákonný podklad. Navyiac pohľadávka servisu bola vymožitelná už aj vzhľadom na postavenie poisťovne, jej majetkové zázemie a kontrolu jej činnosti dohľadom NBS. K posudzovaniu otázky účelnosti nájmu náhradného vozidla dala do pozornosti rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 12C/72/2024 a uviedla, že ak žalobca tvrdil, že je v imanentnom záujme poškodeného mať svoje opravené vozidlo k dispozícii čo najskôr, potom tomu nezodpovedá zistený skutkový stav, keďže poškodený neprodukoval žiaden dôkaz, ktorým by preukázal záujem informovať sa o priebehu opravy v servise.

33. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 C. s. p.) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovanej bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 a contrario C. s. p., keďže sa nejednalo o prípad, v ktorom by bolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania si nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem a rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.). Rozsudok verejne vyhlásil dňa 28.11.2025 (§ 387 ods. 1, § 219 ods. 3 C. s. p.).

34. Podľa § 387 ods. 2 C. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

35. Pretože sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov. Vo vzťahu k podstatným odvolacím tvrdeniam žalovanej o nepreukázaní účelnosti prenájmu v dĺžke 43 dní, o dôvodnosti odpočítania amortizácie a o vzniku možného omeškania sa s plnením až po nesplnení povinnosti uloženej právoplatným rozhodnutím súdu odvolací súd podotýka, že ide v celom rozsahu o nedôvodnú argumentáciu a to s poukazom na správne vyhodnotenie skutkových a právnych okolností vedúcich k vyhovneniu žalobe.

36. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla vo výške 446,17 eura, vynaložených za obdobie opravy vozidla poškodeného poistencom žalovanej z povinného zmluvného poistenia, ktorá predstavuje rozdiel medzi faktúrou za nájom náhradného vozidla za 43 dní vo výške 1.620,83 eura a žalovanou uhradeným plnením vo výške 1.174,66 eura.

37. Pokiaľ ide o tú časť odvolacej argumentácie žalovanej, ktorá sa týkala nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolací súd uvádza, že hoci je pravdou, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, čo vyplýva z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, táto judikatúra nevyžaduje, aby na každý argument strany, vrátane takého, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (napr. Ruiz Torija c. Španielsko zo dňa 9.12.1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29). Súd musí odpovedať na podstatné a právne významné skutočnosti a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie ich existencie, inak by sa dostal mimo limitov práva na spravodlivý proces, ktorý proces je chránený nielen Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ale i Čl. 6 ods. 1 Dohovoru s tým, že súčasťou obsahu týchto základných práv je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na relevantné právne a skutkovo súvisiace otázky vo väzbe s predmetom konania (napr. rozhodnutie Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS 119/2009, sp. zn. III.ÚS 95/2006).

38. Preskúmaním tejto časti odvolacieho argumentu žalovanej odvolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá vyššie uvedeným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku rozsiahlym spôsobom rozviedol rozhodujúci skutkový stav, opísal priebeh konania a precízne uviedol stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, ako aj výsledky vykonaného dokazovania s tým, že citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery, ktoré i adekvátne vysvetlil, pričom s argumentami žalovanej sa v primeranom rozsahu vysporiadal.

39. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odvolací súd preto v tejto časti argumentácie žalovanej dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a že odôvodnenie odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa požiadavky uvedené v § 220 ods. 2 C. s. p. s., pričom za porušenie základného práva zaručeného v Čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v žiadnom prípade nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv účastníka konania (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/165/2011).

40. V súvislosti so žalovanou uplatnenou námietkou nesprávneho právneho posúdenia odvolací súd na ozrejmienie uvádza, že právnym posúdením veci treba považovať činnosť súdu spočívajúcu

v podradení zisteného skutkového stavu príslušnej právnej norme, ktorá vedie súd k záveru o právach a povinnostiach účastníkov právneho vzťahu. Súd pri tejto činnosti rieši právne otázky. Ich riešeniu predchádza riešenie skutkových otázok, teda zistenie skutkového stavu. Právne posúdenie je všeobecne nesprávne, ak sa súd dopustil omylu pri tejto činnosti, t. j. ak posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá alebo správne určenú právnu normu nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval. Nesprávnosť právneho posúdenia veci preto nemožno vymedziť nesprávnym či nedostatočným zistením skutkového stavu, ale len argumentáciou spochybňujúcou použitie právnej normy súdom na daný prípad, alebo jej interpretáciu, prípadne jej aplikáciu súdom na zistený skutkový stav, pričom odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia dospel k záveru o nedôvodnosti predmetnej námietky žalovanej.

41. Odvolací súd konštatuje, že z dokazovania v prejednávanej veci vyplynulo, že žalobou uplatnený rozdiel medzi žalovanou uhradeným plnením a výškou faktúry za nájom vozidla za 43 dní v sume 1.620,83 eura predstavuje suma za nájom náhradného vozidla nad žalovanou uznaných 34 dní nájmu a žalovanou vykonané zníženie o opotrebovanie spočívajúce v rozdielne technických hodnôt pred a po prirátaní najazdených kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eura/km za počet kilometrov najazdených na prejazatom vozidle.

42. Ťažiskovú námietku žalovanej predstavovala argumentácia, že bolo povinnosťou žalobcu preukázať účelnosť nákladov za uplatnenú dĺžku nájmu náhradného vozidla, keď mala za to, že nad uznanú dobu nájmu 34 dní žalobca účelnosť vynaložených nákladov za nájom náhradného vozidla nepreukázal. Odvolací súd uvedenú argumentáciu vyhodnotil ako neudržateľnú, nakoľko v okolnostiach prejednávanej veci skutočnosti podstatné pre posúdenie toho, že nájom náhradného vozidla za obdobie 9 dní nad žalovanou uznanú dĺžku nájmu bol neúčelný, mala tvrdiť a preukazovať žalovaná, keďže v jej prospech mali byť skutočnosti o tom, že poškodenému nič nebránilo prevziať si vozidlo skôr. Žalovaná sama nesporeovala účelnosť nákladov za trvanie nájmu po dobu 34 dní, bolo teda nie na žalobcovi, ale práve na žalovanej tvrdiť a preukazovať skutočnosti rozhodné pre posúdenie toho, že trvanie nájmu náhradného vozidla v rozsahu ďalších 9 dní nebolo účelné (obdobne nález Ústavného súdu SR sp. zn. III.ÚS 322/2025).

43. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že žalovaná síce tvrdila, že primeraná doba opravy predstavuje 34 dní, za ktoré obdobie sama uznala uplatnené náklady nájmu náhradného vozidla ako účelné, toto tvrdenie však nijako dôkazne nepodložila; nepreukázala teda svoje tvrdenie, že doba len 34 dní je doba obvykle (napr. v inom servise, pri porovnateľnej oprave) potrebná na vykonanie takej opravy, aká bola potrebná na vozidle poškodeného v prejednávanej veci, a teda že náklady za obdobie ďalších 9 dní nie sú účelne vynaloženými nákladmi.

44. Ako absolútne neopodstatnenú vyhodnotil odvolací súd aj námietku dôvodnosti neposkytnutia plnenia vo výške rozdielu technických hodnôt poškodeného vozidla pred a po najazdení príslušného počtu kilometrov a paušálne zníženie 0,01 eura/km, o ktoré žalovaná krátila uplatnenú sumu nákladov za nájom náhradného vozidla. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobcovi vznikol dôvodný nárok na kompenzáciu ujmy, ktorá mu vznikla z dôvodu poškodenia vozidla poisťovňou žalovanej, pričom vykonanou opravou sa vozidlo nezhodnotilo, naopak jeho obchodovateľná cena ako už havarovaného vozidla klesla a tak uplatnenie daného zníženia by bolo porušením zásady neminem leadere (nikoho nepoškozovať).

45. Neobstojí taktiež námietka žalovanej vo vzťahu k úrokom z omeškania, kedy žalovaná argumentovala tým, že do omeškania s plnením sa mohla dostať až po právoplatnosti súdneho rozhodnutia o priznaní nároku na náhradu škody, keď odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca titulom pohľadávky, ktorá mu bola postúpená poškodeným, priamo žaloval žalovanú, a preto ak táto nespĺnila povinnosť v zmysle § 11 ods. 7 zákona č. 381/2001 Z. z. a neuhradila v prejednávanej veci uplatnený nárok žalobcu, na priznanie úroku z omeškania sa vzťahujú ustanovenia Občianskeho zákonníka (§ 517 ods. 2), podľa ktorých sa poisťovňa dostáva do omeškania bezprostredne po tom, ako si poškodený u nej uplatní svoj priamy nárok na náhradu škody s tým rozdielom, že na úrok z omeškania nemá nárok za obdobie šetrenia poisťovnej udalosti a pätnástich dní na výplatu, ak k výplате žiadanej náhrady skutočne došlo, teda súd prvej inštancie správne ustálil, že žalovaná sa dostala do omeškania 16. dňom od skončenia šetrenia (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Obdo/27/2021) .

46. Pretože žalovaná v podanom odvolaní neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by preukázala vecnú nesprávnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 C. s. p.).

47. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. tak, že žalobcovi, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, priznal proti žalovanej plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

48. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).